

Terbiyenin Anatomisi Üzerine

İçeriği Yazan: [Faruk HAKSAL](#) [1] Zaman: Paz, 25/03/2012 - 14:34

Türk Dil Kurumu Sözlüğü'nün 1456. sayfasında “**terbiye**” sözcüğünün iki anlamı olduğunu yazıyor.

Sözlükte yer alan birinci anlam: **Eğitim** almış olma halini kapsıyor.

İkinci anlam ise, **görgü** sözcüğü çerçevesinde oluşuyor.

Bu iki anlamı bir pota içinde eritirsek, bir insanın terbiyeli olması demek, [kısaca,] iyi eğitim almış, görgülü bir kişi olması anlamını taşıyor...

Peki, iyi eğitim almak ne demek?..

Ziya Paşa,

- **Tahsil cehaleti alır; eşeklik baki kalır**”, buyurmuş...

Öylesi konumuzun dışında kalıyor, geçiyoruz.

Eğitimli olmak demek, insanın kafatasını bilgi deposu haline getirmesi anlamına da gelmiyor. Bilgiyi sindirmek; bilgiyi, kendi kişisel gelişmesinin harcı haline getirmek, bilgiden insanlık için yeni yeni değerler üretme enerjisini taşımak ve en önemlisi de, bütün bu saydığımız nitelik ve edimleri hayatının pratiğine geçirme yönünde içtenlikli bir tutarlılığı sahip olabilmek!..

Eğitimli kişi, aydın kişidir.

Kafası, gönlü, yüreği aydınlanmış kişidir.

Bu anlamda [ve aynı zamanda] “görgülü” kişidir eğitimli kişi...

Dünyanın türlü çeşitli gerçeğini görüp, yaşamış, bilincine harmanlamış ve böylece edindiği tecrübe ve bilgi birikimini kişiliğinin potasında öğütüp, yeniden şekillendirebilen ve ona yeni bir renk, özgün bir şekil ve doku katabilen bir kişidir andın kişi...

Terbiyesiz kişi ise, sözünü ettiğimiz bütün bu erdemlerin yanına bile uğramadığı gibi, uğraması da mümkün olmayan, “öylesine bir âdem”dir...

Ama oldukça zor bir zanaattır “öylesine bir âdem,”in hayatı ya da kaderi...

İnsan, “öylesine bir adam” olmak gerçeği ile baş başa kaldığında, hali-pür-melali vahimdir; acıklıdır!..

Gümrah bir kahkaha gibi ıslaktır kişiliğinin silueti...

İç boş bir kazan gibidir kafatasının cilalı, fönlenmiş görüntüsü...

Gönlünü karalar çalmış, beynini Dolarlar, Avrolar boşaltmıştır.

Gözleri fıldır fıldır... Ürkek bir ceylan gibi seker göz kapakları...

Derdi gücü bir koltuktur.

Dünyasının ufku makamdır.

Ve sıradan bir “mevki” kadar dardır bakışları... Unvan kadar sığdır!..

Çünkü, evrende [ve toplumda] Bileşik Kaplar Yasası adında bir kanun vardır...

İnsanın ruhu ve kafası tam/takır bir boşluksa, bu boşluk, bir şeylerle, bir şekilde ve ister istemez doldurulacaktır... Ama, neyle?..

Ne bulunursa kıyıda köşede, onunla...

Bir koltukla, iki mevki ile, üç makamla, dört unvanla ve bütün bunlar boşluğun derinliğini dolduramıyorsa, , bakiyesi parayla...

Bundan sonrası, “kah-gidi-kah-kah” bir durum vaziyetidir, anlayacağınız...

İnsanlık adına acıklı, hüznü, kirli ve kapkara bir hop/şaralop faldırfoşluğu...

Ama Dünya dönüyor.

Her şey geliyor, değişiyor, serpiliyor.

Kimisi ileriye dönmüş yüzünü, kimisi geriye...

Ama bizler bir gerçeğe dirsek temasında sürdürüyoruz hayatımızı:

-Bu ülke büyüyor.

Kenti de büyüyor, kasabası da, beldesi de, köyü de...

Demek ki, bizler de büyümek zorundayız!..

Kafalarımıza kazımak zorunda olduğumuz asıl gerçek budur.

Faruk HAKSAL

faruk.haksal@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Kültür/Sanat](#) [2]
- [Toplumsal](#) [3]

Kaynak URL (02/05/2024 - 09:59 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/terbiyenin-anatomisi-uzerine>

Bağlantılar:

- [1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/faruk-haksal>
[2] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/kultursanat>
[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>